

AČ KVĚTEN, NENÍ

Říznout listem ostřice, zakrojit něco měsíce a šup
sem tuplák mlhy! Poručil bych si kdysi.

Dnes v krčmě U svalených větrů nikdo, toliko
přimáznutá čekanka jara nad ležákem spařeného
času, z něhož trčí pára jak úd ve ztopoření, dumajíc,
či rozkoš vyplnění nicka vteřin taková, nicka minut
maková –

A je pořád stejně hodin. Práchniví špulky
s přísnými nitěmi na křídla motýlů a další hovádka
boží, a líznu-li vzduch, vybito. Nula elektrizující
touhy, která by kopala dívky, vyrazila jim mrkací
oči panny.

Tolik asi ke společnému loži, další zprávy, až jak se
situace vytříbí. Protože, ač květen, zatím není.
Vládne bezčasu, jakési paralyzující všežravé
perpetuum mobile chyby,

a já přísahám, že zavřu zobák všem špačkům, kteří
tu za slib nesmrtelnosti začnou vyzvánět, kdy rodí
první třešně.